

doctrina consequitur, nonnisi in fine Mundi piorum atque impiorum acta examini æterni Judicis subjicienda, & tunc tantummodo unicuique pro merito aut mercedem donandam, aut supplicia esse interroganda. Sed quid, si mala fide agat heic Burnetus, atque incertos & incerditos oratione sua decipiat? Ignorare is minime poterat, suas rationes, easque validissimas, non defesse statueritibus penarum & præmiorum retributionem ante diem Judicii. Verumtamen istas ille dissimulavit, ad illud unum anhelans, ut suam opinionem ab aliquo ex antiquis, & a nonnullis etiam posteriorum temporum Hæreticis venditata, novis stipatam copiis, ipse inter Britannos disseminaret, & si fieri posset, constabiliret. Nimirum id ille egit, quod quisquam e Socinianis tentare nunc posset, divinitatem Filii Dei impugnatorem. Satis ei foret, nonnulla sacrarum Scripturarum loca congerere, quæ dogmati Catholicorum aduersari videntur; tum iis adiungere Ante-Nicenos aliquot Patres, quibus nonnulla exciderunt, Socinianorum Hæresi in speciem faventia, neglegdis interim tot eorumdem sacerdotum Librorum locis, & Sanctorum Patrum sententias in Fidem Nicænam contentientibus. Quam bona fide subdolus iste Scriptor munere suo fungeretur ad erudiendam Christianorum Rempublicam, nemo non intelligit. Paria autem præstitit Burnetus, cuius iniquo consilio propterea suates irascantur oportet, quando is sati prodit, se non amore ducum Veritatis, quæ nihil celat, nihil dissimulat, sed ab unius cupiditate Gloriæ se raptum fuisse. Novator enim quilibet nominis samam e Novitate doctrinae accupatur. Contra, quum Deus, ipsaque recta Ratio Religionem in homines intulerit, efficacissimam videlicet animorum medicinam, & potissimum solamen in adversis, reginunque iter ad Beatitudinem: quisquis in ejus amorem sincere fertur, quantis etiam potest viribus, ejus dignitatem atque utilitatem augendam, non mintiendam, ubique sibi proponit. Quamobrem quod Burnetus oculis suorum Civium subduxit, licet mihi in præsentia innuere: hoc est, experiri, non bonam ille caussam tueatur; an potius meliora ac veriora sentiant, qui Proborum & Iniquorum beatam apt miseram sortem non ab uno postremo Judicio & Saeculi consummatione petendam statuant.

C A P U T II.

Eusebie Catholice de hismodi questione Decreta. Quibus divinorum Librorum documentis innixa. Sancti Methodius, Thomas Aquinas, & Chrysostomus eidem adstipulantur.

Quod antequam aggrediar, labens fateor, hujusmodi questionem hinc inde gravibus circumstaderi difficultatibus. Nonnulli ex Sanctis Patribus in ea fluctuasse aliquando videntur, modo anticipantes, modo differentes ad Mundi hujus funera Felicitatem Justorum, æternasque ærumnas Impiorum. Communis tamen inter Christianos,

&